

East Mediterranean Maritime Borders: Lebanon vs. Israel: Whatever talks achieve both Lebanon and Israel need to update Maritime Boundaries

Θαλάσσια σύνορα της Ανατολικής Μεσογείου

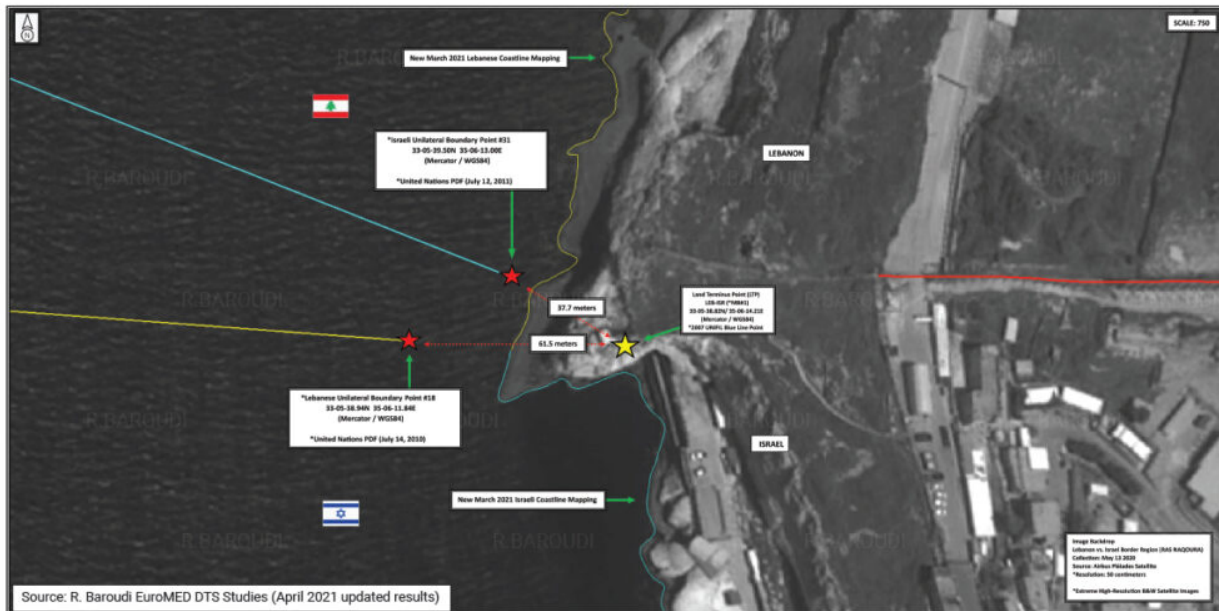
Από τον Ρούντι Μπαρούντι

Λίβανο VS Ισραήλ : Σε όποιες συνομιλίες και εάν καταλήξουν τόσο το Ισραήλ όσο και ο Λίβανος πρέπει να επικαροποιήσουν τα θαλάσσια σύνορα

Lebanon and Israeli gazetted boundaries

Lebanese unilateral declared MB document (2010) vs Israeli unilateral declared document (2011)

Οι πολιτικοί κύκλοι του Λιβάνου ασχολούνται και πάλι, αυτή τη φορά σχετικά με το εάν ο Λίβανος πρέπει να καταθέσει στα Ηνωμένα Έθνη νέες συντεταγμένες που να ορίζουν την υπεράκτια αποκλειστική οικονομική ζώνη (ΑΟΖ) της χώρας.

Στην πραγματικότητα, δύο ερωτήσεις πρέπει να απαντηθούν:

- 1) Ο Λίβανος έχει το δικαίωμα να επικαιροποιήσει τους θαλάσσιους ισχυρισμούς του στον ΟΗΕ;
- 2) Εάν ναι, θα πρέπει ο Λίβανος να κάνει χρήση αυτού του δικαιώματος υπό τις παρούσες συνθήκες;

Το ζήτημα είναι κρίσιμο, όχι μόνο επειδή σχετίζεται άμεσα με τις συνομιλίες επί των θαλασσιών ζωνών οι οποίες επί τους παρόντος έχουν καθεστερήσει αλλά και επειδή επηρεάζει την ταχύτητα με την οποία μπορεί να αρχίσει να λαμβάνει απτά οφέλη από τυχόν υποθαλάσσιους υδρογονάνθρακες εντός της ΑΟΖ της .

Για να σας βοηθήσω, η πρώτη ερώτηση είναι η ευκολότερη. Το

δικαίωμα του Λιβάνου να επικαιροποιήσει τις συντεταγμένες στον ΟΗΕ όχι μόνο κατοχυρώνεται στη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας (UNCLOS), αλλά προστατεύεται επίσης από το Διεθνές Εθιμικό Δίκαιο (CIL), και καθιερώθηκε από αμέτρητες προηγούμενες περιπτώσεις ως συνήθη πρακτική των χωρών που επιδιώκουν να καθορίσουν και να υπερασπιστούν τους θαλάσσιους ισχυρισμούς τους, κυρίως επειδή η συνεχής τεχνολογική πρόοδος επιτρέπει όλο και πιο ακριβή χαρτογράφηση. Είναι επίσης σημαντικό να σημειωθεί ότι το Προεδρικό Διάταγμα 6433 του 2010, σύμφωνα με το οποίο οι συντεταγμένες του Λιβάνου κατατέθηκαν για τελευταία φορά στον ΟΗΕ, προέβλεπε ρητά τη δυνατότητα μελλοντικών ενημερώσεων. Το άρθρο 3 δεν αφήνει κανένα περιθώριο παρερμηνείας: «Ανάλογα με τις ανάγκες, και υπό το πρίσμα των διαπραγματεύσεων με τα σχετικά γειτονικά κράτη, τα σύνορα της αποκλειστικής οικονομικής ζώνης μπορούν να οριστούν και να βελτιωθούν και, κατά συνέπεια, να τροποποιηθεί ο χάρτης των συντεταγμένων της, εάν γίνουν διαθέσιμα ακριβέστερα δεδομένα. Να μην υπάρχει αμφιβολία, και όπως θα δούμε παρακάτω, τέτοια δεδομένα έχουν καταστεί διαθέσιμα. Επιπλέον, όταν η Μόνιμη Αποστολή του Λιβάνου στα Ηνωμένα Έθνη κατέθεσε τους ισχυρισμούς που εγκρίθηκαν βάσει του διατάγματος 6433, η συνοδευτική επιστολή περιελάμβανε την ακόλουθη δήλωση : «Υπάρχει ανάγκη διεξαγωγής μιας λεπτομερούς έρευνας, χρησιμοποιώντας ένα παγκόσμιο σύστημα εντοπισμού θέσης, της ακτής που εφάπτεται στην νότιο όριο, συμπεριλαμβανομένων όλων των νησιών και των νησίδων με σκοπό την ενημέρωση των ναυτικών χαρτών και της γραμμής βάσης ανάλογα στο μέλλον. » Και πάλι, για να είμαστε απόλυτα σαφείς: έχουν διεξαχθεί τέτοιες έρευνες. Επίσης, ενώ οι Ισραηλινοί αξιωματούχοι έχουν επιδιώξει (όχι πολύ πειστικά) να αμφισβητήσουν το δικαίωμα του Λιβάνου να κατατεθεί τους ισχυρισμούς του, η συμφωνία οριοθέτησης ΑΟΖ του Οκτωβρίου 2010 της ίδιας της χώρας τους (η οποία βασίζεται σε ισραηλινές συντεταγμένες τις οποίες γνωρίζουμε τώρα ότι είναι λανθασμένες και, επομένως, θα απορριφθούν από οποιοδήποτε δικαστήριο) με την Κύπρο να αναγνωρίζει επίσης ρητά το γεγονός ότι σύμφωνα με το Εθιμικό Διεθνές Δίκαιο τέτοιες συντεταγμένες υπόκεινται σε

αλλαγές. Το άρθρο 1 παράγραφος ε, της εν λόγω συμφωνίας έχει ως εξής: «Λαμβάνοντας υπόψη τις αρχές του εθιμικού διεθνούς δικαίου σχετικά με την οριοθέτηση της αποκλειστικής οικονομικής ζώνης μεταξύ κρατών, οι γεωγραφικές συντεταγμένες των σημείων 1 ή 12 θα μπορούσαν να αναθεωρηθούν ή και να τροποποιηθούν ως αναγκαία υπό το φως μιας μελλοντικής συμφωνίας σχετικά με την οριοθέτηση της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης από τα τρία ενδιαφερόμενα κράτη σε σχέση με καθένα από τα εν λόγω σημεία. »

Επιπλέον, σε μια μεταγενέστερη μονομερή κατάθεση των συντεταγμένων στον ΟΗΕ, η αντιπροσωπεία του Ισραήλ στον παγκόσμιο οργανισμό όχι μόνο αναφέρεται στις «σχετικές διατάξεις του άρθρου 1 παράγραφος ε αλλά επίσης αναπαράγει τη γλώσσα, ουσιαστικά κατά λέξη. Ο ισχυρισμός μάλιστα επανειλημμένα ανέφερε «τα τρία ενδιαφερόμενα κράτη», το οποίο στο πλαίσιο μπορεί να δείξει μόνο τον Λίβανο ως το τρίτο κράτος.

Στο δικαίωμα του Λιβάνου να υποβάλει νέες συντεταγμένες, λοιπόν, η ετυμηγορία είναι αναπόφευκτη: έχει σίγουρα αυτό το δικαίωμα. Ρεαλιστικά, όποιος υποστηρίζει διαφορετικά είτε αντιτίθεται στα συμφέροντα του Λιβάνου (που χρειάζεται να αναπτύξει αυτούς τους πόρους), των Λιβανέζων (που αξίζουν να αποκομίσουν τις συνοδευτικές οικονομικές ανταμοιβές) και των Λιβανέζικων Ένοπλων Δυνάμεων (που επενδύουν σε μεγάλο βαθμό σε ένα θετικό αποτέλεσμα).

Απορριπώντας τα γεγονότα και τους κανόνες · ή επιδιώκοντας κάποιο άλλο πολιτικό, οικονομικό ή και άλλο προσωπικό κομματικό πλεονέκτημα.

Επόμενη ερώτηση: πρέπει ο Λίβανος να ασκήσει το δικαίωμά του σε αυτήν τη συγκεκριμένη συγκυρία;

Σε μια πρώτη ανάγνωση των δεδομένων, αυτή η απάντηση είναι σχεδόν εξίσου σαφής. Το 2011, λίγους μήνες μετά τη συμφωνία

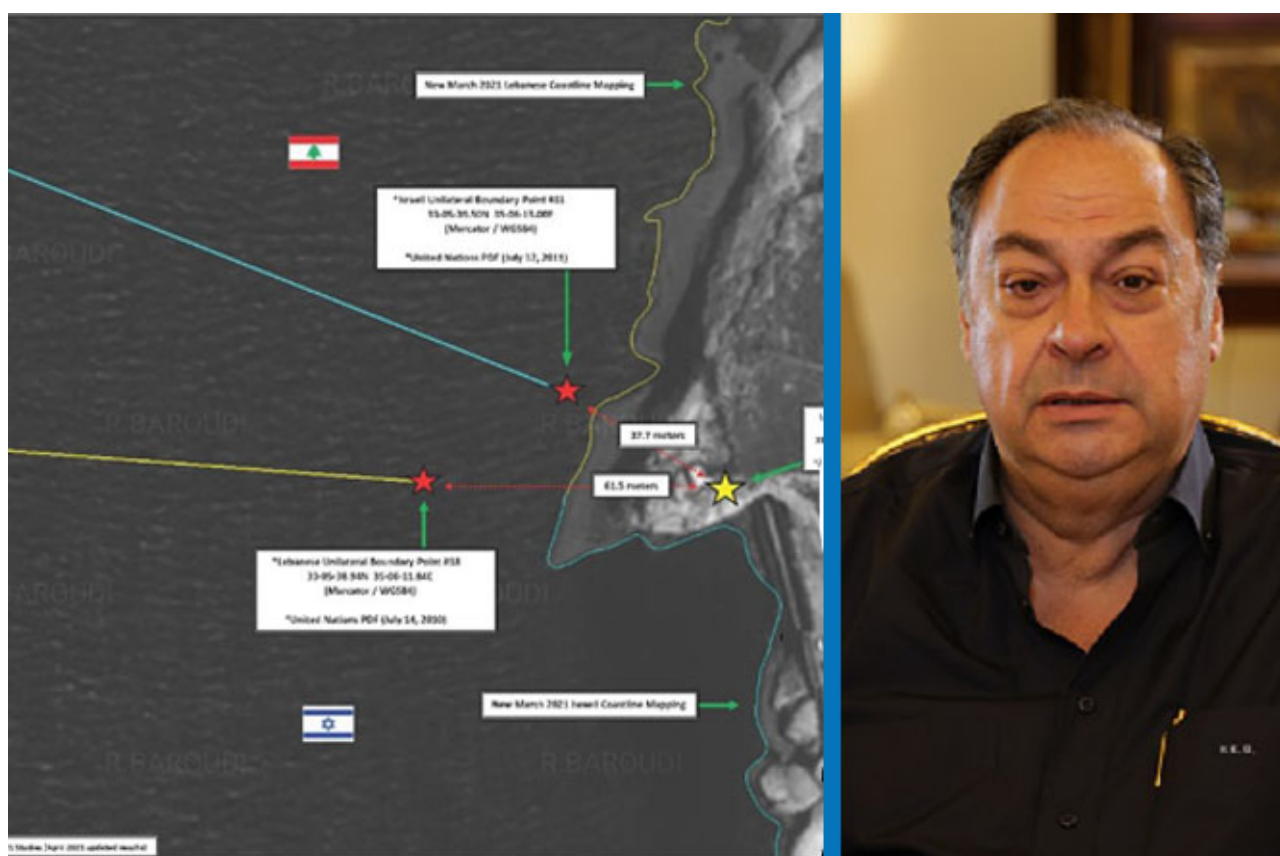
Ισραήλ-Κύπρου και την τελευταία κατάθεση των συντεταγμένων του Λιβάνου στον ΟΗΕ, η κυβέρνηση του Λιβάνου έλαβε ανάλυση εμπειρογνωμόνων και αναλύσεις σχετικά με τα διαγράμματα του Υδρογραφικού Γραφείου του Ηνωμένου Βασιλείου – που θεωρείται από καιρό το χρυσό πρότυπο της θαλάσσιας χαρτογραφίας – για την περιοχή. Αυτό που βρήκαν οι ειδικοί είναι ότι τόσο ο Λίβανος όσο και το Ισραήλ είχαν χρησιμοποιήσει εσφαλμένες συντεταγμένες ως σημεία εκκίνησης για τα θαλάσσια σύνορά τους (βλ. Συνημμένο χάρτη): όπου τέτοια σημεία πρέπει να βρίσκονται στην ακτογραμμή, και οι δύο χώρες είχαν τοποθετήσει δεκάδες μέτρα υπεράκτια. Αυτό μπορεί να μην ακούγεται πολύ σημαντικό, αλλά τη στιγμή που μια γραμμή που χαράσσεται προς τη θάλασσα από ένα τόσο αδύνατο σημείο εκκίνησης φτάνει σε αυτό που θα έπρεπε να είναι η σύζευξη – όπου συναντώνται οι ΑΟΖ της Κύπρου, του Ισραήλ και του Λιβάνου – το σφάλμα μπορεί να ανέλθει σε αρκετά ναυτικά μίλια. Εξ υπαρχής, τόσο ο Λίβανος όσο και το Ισραήλ έχουν βασίσει τους προηγούμενους ναυτικούς ισχυρισμούς τους σε ελαττωματικές συντεταγμένες, κάτι που καθιστά τα πάντα που συνεπάγονται από αυτά ξεπερασμένα, αυτό που οι Γάλλοι θα αποκαλούσαν «caduc» – που σημαίνει άκυρο. Και στους δύο, αυτό παρέχει όχι μόνο δικαίωμα ενημέρωσης των αξιώσεών τους ενώπιον του ΟΗΕ, αλλά και υποχρέωση να το πράξει βάσει του συμφέροντος κάθε πλευράς. Επιπλέον, η πρόσφατη εμπειρία δείχνει ότι, ειδικά με τέτοια στοιχεία οι αντίστοιχοι ισχυρισμοί τους ήταν λάθος, εάν οι τρέχουσες συνομιλίες απέτυχαν και οι δύο χώρες πήγαν στο δικαστήριο ή σε διαιτησία για το ζήτημα, το πρώτο πράγμα που τους ζητήθηκε θα ήταν να αντικαταστήσουν το ελαττωματικούς χάρτες πραγματοποιώντας λεπτομερείς έρευνες και αναλύσεις για τον ακριβή προσδιορισμό τυχόν σημείων διαφωνίας. Από τεχνική άποψη, τότε, ναι, ο Λίβανος πρέπει σίγουρα να κινηθεί γρήγορα για να ενημερώσει για τις συντεταγμένες που είχε προηγουμένως καταθέσει στον ΟΗΕ. Αλλά και άλλες σκέψεις πρέπει επίσης να σταθμιστούν. Για παράδειγμα, ενώ ο Λίβανος είναι κυρίαρχη χώρα, δεν μπορεί να αγνοήσει εντελώς τις θέσεις εξωτερικών παραγόντων. Όταν αυτοί έρχονται σε αντίθεση με τις δικές του επιθυμίες και ανάγκες, πρέπει να σταθμίζει τα υπέρ και τα κατά

και να αποφασίζει ανάλογα. Σε αυτήν την περίπτωση, Ισραηλινοί αξιωματούχοι προσπάθησαν να αποθαρρύνουν τον Λίβανο να καταθέσει τις συντεταγμένες ή να καθυστερήσουν με άλλο τρόπο την επανάληψη των προαναφερθεισών συνομιλιών, αυξάνοντας την προοπτική ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να αποτρέψει την πρόοδο, να επιδεινώσει τις εντάσεις και να αναγκάσει μια μεγαλύτερη αναμονή για οποιαδήποτε υπεράκτια ανάπτυξη πετρελαίου και φυσικού αερίου. Το τελευταίο σημείο θα μπορούσε να έχει ιδιαίτερη σημασία λόγω της σημασίας μιας ενεργειακής έκρηξης για τον πληθυσμό του Λιβάνου. Η οικονομία του Λιβάνου έχει συρρικνωθεί κατά περίπου 25% κατά το παρελθόν έτος, μετά την αθέτηση χρεών που οδήγησε στην κατάρρευση του νομίσματος και στις αυξήσεις των τιμών καταναλωτή που χαρακτηρίζονται ως υπερπληθωρισμός. Ακόμη χειρότερα, η πολιτική τάξη έχει δείξει λίγο στομάχι για τα είδη των μεταρρυθμίσεων που απαιτούνται για την εξασφάλιση διάσωσης από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ). Το σημερινό υπουργικό συμβούλιο, με επικεφαλής τον πρωθυπουργό Χασάν Ντιάμπ, παραιτήθηκε πριν από επτά μήνες για μια έκρηξη στο λιμάνι της Βηρυτού που κατέστρεψε δεκάδες χιλιάδες σπίτια, οπότε λειτουργεί υπό την επίβλεψη. Ο διορισμένος διάδοχός του είναι επίσης ο προκάτοχός του, ο πρώην πρωθυπουργός Saad Hariri, ο οποίος παραιτήθηκε ο ίδιος ενόψει λαϊκών διαμαρτυριών που κατέλαβαν τη χώρα στα τέλη του 2019. Ενώ απολαμβάνει σημαντική υποστήριξη σε ορισμένες ξένες πρωτεύουσες, η εσωτερική θέση του Hariri μπορεί να χαρακτηριστεί μόνο ως αδύναμη, και το απλό γεγονός ότι δεν μπόρεσε να σχηματίσει υπουργικό συμβούλιο μετά από περισσότερο από μισό χρόνο αφήνει λίγη αμφιβολία ότι ακόμα κι αν το καταφέρει, θα είναι σε μεγάλο βαθμό ανίκανος να λάβει αποφασιστική δράση σε σημαντικά ζητήματα. Έχουμε λοιπόν ένα άλλο ερώτημα: πρέπει ο Λίβανος να παραιτηθεί από ορισμένα από τα δικαιώματά του για να επιταχύνει μια συμφωνία που του επιτρέπει να αρχίσει να κερδίζει κάποια απαραίτητα έσοδα από υπεράκτιους πόρους; Η απάντηση σε αυτό πρέπει να είναι ένα ηχηρό «όχι». Η συνοριακή περιοχή περιέχει μερικές από τις πιο υποσχόμενες υπεράκτιες εκτάσεις του Λιβάνου και, εν πάση περιπτώσει, δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι η παραίτησή της θα

λειάνει το έδαφος για μια διπλωματική ανακάλυψη – και ακόμη και αν το έκανε, η εξωτερική επένδυση που απαιτείται για να ανεβάσει μια ενεργειακή βιομηχανία και η εργασία εξαρτάται από μια ολόκληρη σειρά προϋποθέσεων, ιδίως από τις μεταρρυθμίσεις που κανείς δεν μπόρεσε να αντιληφθεί. Επίσης, εκτός από την ανάλυση του 2011, οι ένοπλες δυνάμεις του Λιβάνου πραγματοποίησαν δικές τους λεπτομερείς μελέτες, οι οποίες έχουν ενισχύσει σημαντικά τη θέση του Λιβάνου. Οι ανώτεροι αξιωματικοί της LAF έχουν επίσης απαλλαγεί από υψηλό βαθμό επαγγελματισμού στον διαμεσολαβητικό διάλογο των ΗΠΑ με τους Ισραηλινούς. Σε συνδυασμό με τις πρόσφατα κατατεθείσες συντεταγμένες, η ποιότητα του έργου της LAF ενδέχεται να επιταχύνει τη διαδικασία διαπραγμάτευσης αποδεικνύοντας ότι η λιβανική πλευρά δεν θα φουσκώσει, αλλά ούτε θα εκφοβιστεί ούτε θα εκνευριστεί. Κανείς δεν περιμένει ότι η Ουάσινγκτον θα εγκαταλείψει τη στενή σχέση της με το Ισραήλ, αλλά η προσέγγιση της LAF για όλες τις επιχειρήσεις, που δεν έχουν υποστεί απώλειες από τις αντιξοότητες της λιβανικής πολιτικής, ενθαρρύνει τους Αμερικανούς να είναι όσο το δυνατόν πιο συνεργάσιμοι. Και πάλι, η υπόθεση για έγκαιρη και αποφασιστική τροποποίηση της κατάθεσης των συντεταγμένων του Λιβάνου φαίνεται δικαιολογημένη, αλλά μόνο εάν το ζήτημα μπορεί να αναχαιτίσει τη δυσλειτουργική πολιτικής του Λιβάνου. Δεδομένης της ιστορίας της πολιτικής του Λιβάνου, είναι φυσικό ότι ακόμη και οι καλοί καλοί παίκτες θέλουν να διασφαλίσουν ότι έχουν επαρκή πολιτική κάλυψη πριν κάνουν οποιαδήποτε σημαντική κίνηση. Αν και αυτό είναι σίγουρα ένα βήμα συνέπειας, ωστόσο, τα πλεονεκτήματά του είναι τόσο προφανή που πρέπει να απαιτούν μόνο γραφειοκρατική ή και νομική πρωτοβουλία από τα κατάλληλα άτομα στο Υπουργείο Εξωτερικών. Το γεγονός ότι απαιτεί υψηλότερη εξουσιοδότηση δεν θα πρέπει να αποτελεί δικαιολογία για μια ακόμη αντιπαράθεση θάρρους ή δειλίας, που που έχουν αποξενώσει, απογοητεύσει, φτωχύνει και έχουν κυριολεκτικά σκοτώσει εκατοντάδες χιλιάδες Λιβανέζους τον τελευταίο μισό αιώνα. Αντίθετα, πρέπει να παρακινήσει τους αξιωματούχους να γίνουν δημιουργικοί για το πώς να σημειώσουν πρόοδο σήμερα χωρίς να αφήσουν τους ανθρώπους να αναβάλλουν για αύριο.

Υπάρχουν τρόποι συμβιβασμού στη διαδικασία χωρίς να θυσιάσουμε τη λογοδοσία, την ακεραιότητα ή τη διαφάνεια και τα διακυβεύματα είναι τόσο υψηλά που η εύρεση μιας τέτοιας φόρμουλας θα αξίζει ό, τι προσπάθεια απαιτεί. Και για μια φορά, ο λαός του Λιβάνου μπορεί να πιστεύει ότι οι ηγέτες του ενεργούν για καθαρά εθνικούς λόγους και όχι προσωπικούς.

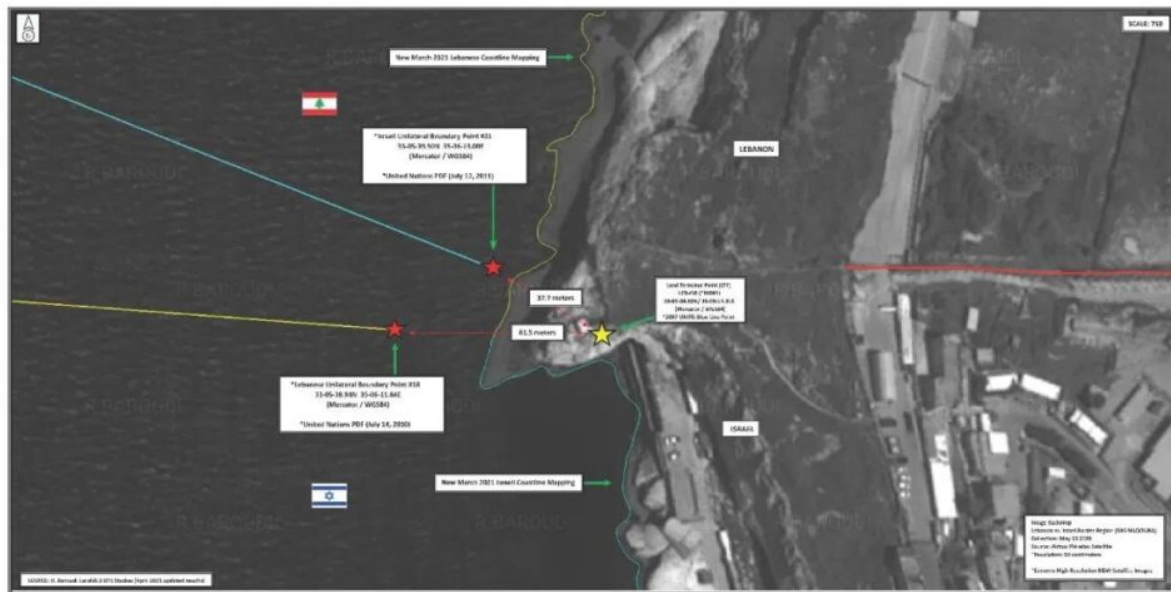
Lebanon vs. Israel both need to update Maritime Boundaries

Lebanon and Israeli gazetted boundaries

Lebanese unilateral declared MB document (2010) vs Israeli unilateral declared document (2011)

Lebanon vs. Israel both need to update Maritime Boundaries – Lebanese political circles are in a tangle once again, this time over whether Lebanon should provide the United Nations with new coordinates defining the country's offshore Exclusive Economic Zone (EEZ). In reality, two questions need answering:

- 1) Does Lebanon have the right to update its maritime claims to the UN?
- 2) If so, should Lebanon avail itself of that right in the present circumstances?

The issue is of critical importance, not only because it relates directly to Lebanon's (currently stalled) maritime boundary talks with Israel, but also because it stands to impact the speed with which it can begin to obtain tangible benefits from any undersea hydrocarbons within its EEZ.

Helpfully, the first question is the easiest. Lebanon's right to update its territorial submissions to the UN is not only enshrined in the UN Convention on the Law of the Sea (UNCLOS), but also protected by Customary International Law (CIL), and

established by innumerable precedents as a standard practice of countries seeking to define and defend their maritime claims, not least because continual technological advance allows increasingly accurate mapping.

It is important to note, too, that Presidential Decree 6433 of 2010, under which Lebanon's claim was last expressed to the UN, expressly envisaged the possibility of future updates. Article 3 leaves no room for interpretation whatsoever, reading: "As needed, and in the light of negotiations with the relevant neighboring States, the borders of the exclusive economic zone may be refined and improved and, consequently, the list of its coordinates amended, if more precise data becomes available." Lest there be any doubt, and as we will see below, such data has become available.

What is more, when Lebanon's Permanent Mission to the UN submitted the claims authorized under Decree 6433, its accompanying letter included the following advisory: "There is a need to conduct a detailed survey, using a global positioning system, of the shore contiguous to the southern limit, including all islands and spurs, with a view to updating the nautical charts and the baseline accordingly in the future." Again, to be perfectly clear: such survey work has been conducted.

Also, while Israeli officials have sought (not very convincingly) to question Lebanon's right to update its claim, their country's own October 2010 EEZ agreement (itself based on Israeli coordinates which we now know to be incorrect and which would therefore be rejected by any court or tribunal) with Cyprus also expressly recognizes the fact that under CIL, such coordinates are subject to change. Article 1 (e) of that agreement reads as follows: "Taking into consideration the principles of customary international law relating to the delimitation of the Exclusive Economic Zone between States,

the geographical coordinates of points 1 or 12 could be reviewed and/or modified as necessary in light of a future agreement regarding the delimitation of the Exclusive Economic Zone by the three States concerned with respect to each of the said points.”

In addition, in a subsequent unilateral submission to the UN, Israel’s own mission to the world body not only referred to “the relevant provisions of Article 1 (e)”, but also reproduced the language, virtually verbatim. The submission even repeated mention of “the three States concerned”, which in context can only indicate Lebanon as the third state.

On Lebanon’s right to submit new coordinates, then, the verdict is inescapable: it definitely has that right. Realistically, anyone who argues otherwise is either opposed to the best interests of Lebanon (which needs to develop this resource), the Lebanese (who deserve to reap the attendant economic rewards), and the Lebanese Armed Forces (which are heavily invested in a positive outcome); ignorant of the facts and the rules; or pursuing some other political, financial, and/or other personal/partisan advantage.

Next question: should Lebanon exercise its right at this particular juncture?

On the surface, this answer is almost as clear. In 2011, just months after the Israel-Cyprus deal and Lebanon’s last submission to the UN, the Lebanese government received expert analysis and advice regarding the United Kingdom Hydrographic Office charts – long considered the gold standard of maritime cartography – for the area. What the experts found is that both Lebanon and Israel had used erroneous coordinates as starting points for their maritime boundaries (please see attached map): where such points should be situated at the shoreline, both countries had placed them dozens of meters offshore. This may not sound like much, but by the time a line drawn out to sea from such a misplaced starting point reaches

what should be the trijunction – where the EEZs of Cyprus, Israel, and Lebanon meet – the error could amount to several nautical miles.

Ipsso facto, both Lebanon and Israel have based their previous maritime claims on faulty coordinates, which makes everything that flows from them obsolete, what the French would call “caduc” – meaning null and void. To both, this imparts not only a right to update their claims before the UN, but also an obligation to do so based on each side’s own best interest. In addition, recent experience demonstrates that, especially with such evidence that their respective claims were fatally flawed, if the current talks failed and the two countries went to court or arbitration over the issue, the first thing asked of them would be to replace their faulty maps by carrying out detailed surveys and analyses in order to precisely determine any points of contention.

In the technical sense, then, yes, Lebanon should definitely move quickly to update the maritime claims it has previously submitted to the UN. But other considerations also need to be weighed.

For instance, while Lebanon is a sovereign country, it cannot afford to entirely ignore the positions of outside actors. When these run contrary to its own wants and needs, it must weigh the pros and cons and decide accordingly. In this instance, Israeli officials have sought to discourage Lebanon from updating its claims or otherwise delaying the resumption of the aforementioned talks, raising the prospect that doing so could forestall progress, worsening tensions and forcing a longer wait for any offshore oil and gas development.

The latter point could be of particular significance because of what an energy boom could mean for the Lebanese population. Lebanon’s economy has shrunk by an estimated 25% over the past year, following a debt default that led to the collapse of its currency and consumer price increases that qualify as

hyperinflation. Worse, the political class has demonstrated little stomach for the kinds of reforms required to secure a bailout by the International Monetary Fund (IMF).

The current Cabinet, led by Prime Minister Hassan Diab, resigned seven months ago over an explosion at the Port of Beirut that damaged or destroyed tens of thousands of homes, so it operates in a caretaker capacity. His designated successor is also his predecessor, former Prime Minister Saad Hariri, who himself resigned in the face of popular protests that gripped the country in late 2019. While he enjoys considerable support in certain foreign capitals, Hariri's domestic position can only be described as weak, and the mere fact that he has been unable to form a Cabinet after more than half a year leaves little doubt that even if he succeeds, he largely will be incapable of decisive action on significant issues.

So we have another question: should Lebanon forego some of its rights in order to hasten an agreement that allows it to start earning some badly needed revenues from offshore resources?

The answer to that should be a resounding "no". The border area contains some of Lebanon's most promising offshore acreage, and in any event, there is no guarantee that giving it up would grease the wheels for a diplomatic breakthrough – and even if did, the outside investment required to get an energy industry up and running depends on a whole other set of prerequisites, not least the reforms that no one has been able to see through.

Also, in addition to the 2011 analysis, the Lebanese Armed Forces have carried out detailed studies of their own, which have significantly strengthened the Lebanese position. Senior LAF officers also have acquitted themselves with a high degree of professionalism in their US-mediated dialogue with the Israelis. In tandem with newly deposited coordinates, the quality of the LAF's work might actually hasten the

negotiating process by demonstrating that the Lebanese side will not bluster, but nor will it be bullied or bamboozled. No one expects that Washington will abandon its close relationship with Israel, but the LAF's all-business approach, unsullied by the vagaries of Lebanese politics, encourages the Americans to be as even-handed as possible.

Again, the case for a timely and assertive amendment of Lebanon's maritime submission seems airtight, but only if the issue can be inoculated against Lebanon's dysfunctional politics.

Given the history of Lebanese politics, it is natural that even good-faith actors want to ensure they have sufficient political cover before making any important move. While this is certainly a step of consequence, however, its merits are so obvious that it should require only a bureaucratic and/or legal decision by the appropriate people at the Foreign Ministry. The fact that it requires higher authorization should not be an excuse for yet another chicken-and-egg standoff along the lines of those that have alienated, frustrated, impoverished, and quite literally killed hundreds of thousands of Lebanese over the past half-century.

Rather, it should spur officials to get creative about how to make progress today without hanging people out to dry tomorrow. There are ways to compromise on procedure without sacrificing accountability, integrity, or transparency, and the stakes are so high that finding such a formula will be worth whatever effort it requires. And for once, the people of Lebanon might be able to believe their leaders are acting for purely national reasons, not personal ones.

Roudi Baroudi has more than 40 years of experience in the energy business and has helped design policy for major international oil companies, sovereign governments, and multilateral institutions. He currently serves as CEO of Energy and Environment Holding, an independent consultancy based in Doha, Qatar.

**أسعار البنزين.. الهدوء ما قبل
العاصفة**

：“كتبت جويل الفغالي في “نداء الوطن

تستمر أسعار المحروقات في لبنان بالإرتفاع بشكل متواصل. حيث سجلت منذ أوائل سنة 2021 حتى اليوم ارتفاعاً بنسبة 40 في المئة لصفحة البنزين الواحدة. ومن المتوقع أن تستمر الأسعار بالإرتفاع مع انهيار العملة الوطنية، والتداول بالدولار في السوق الثانوية على أعتاب 10 آلاف ليرة .

سجل سعر صفحة البنزين بشقيها 95 و98 أوكتان زيادة بقيمة 1000 ليرة، وارتفع المازوت 900 ليرة والغاز 400 ليرة، وأصبحت الأسعار على الشكل الآتي: بنزين 95 أوكتان: 32200 ليرة، بنزين 98 أوكتان: 33200 ليرة، المازوت: 22300 ليرة، والغاز: 24800 ليرة. وكتبرير لهذا الإرتفاع، أوضحت وزارة الطاقة والمياه - المديرية العامة للنفط في بيان، الآلية المعتمدة أسبوعياً لتحديد أسعار مبيع المحروقات، ومنها البنزين والديزل أويل. وفي التفصيل فان جدول تركيب الأسعار يتكوّن من: المعدل الأسبوعي للأسعار العالمية ؛ وهو عنصر متغير، ويشكل أكثر platts للمشتقات النفطية وفق نشرات من 70% من ثمن البضاعة. من ثم تضاف عناصر تشكل كلفة البضاعة من بلد المنشأ إلى الأراضي اللبنانية من نقل بحري، تأمين، مصاريف مصرفية، ربح وغيرها. وهذه العناصر منها ثابتة، ومنها تحتسب على أساس نسب مئوية ترتبط بحركة الأسعار العالمية للمشتقات النفطية من بعدها تأتي عناصر ثابتة تحتسب بالليرة ومنها الرسوم . platts والضرائب وهذه العناصر ثابتة ومحددة بالليرة اللبنانية. فيما يدعم مصرف لبنان ولا يزال حتى تاريخه شراء المشتقات النفطية بنسبة 90 في المئة، فتحتسب هذه النسبة على أساس سعر الصرف الرسمي، في حين يتم إحتساب نسبة الـ 10 في المئة المتبقية على أساس سعر صرف

الدولار في السوق السوداء

إتجاه النفط عالمياً

الإرتفاعات الأسبوعية الذي شهدتها أسعار المشتقات النفطية في الآونة الأخيرة، "في طريقها إلى التراجع مرحلياً"، بالتزامن مع الإنخفاض المحتمل في سعر برميل النفط عالمياً"، بحسب الخبير النفطي الدولي رودي بارودي. "فمنذ أن بدأت عملية التلقيح ضد فيروس كورونا على المستوى العالمي، بدأت أسعار النفط بالإرتفاع. وهذا يعود لإعادة فتح الأسواق العالمية ومعاودة النشاط الإقتصادي. إلا انه في المقابل شهدت سوق الطيران تراجعاً ملحوظاً. حيث انخفض عدد الرحلات الجوية من حوالى 140 ألف رحلة في شهري آذار ونيسان من العام 2020، إلى حدود 30 ألف رحلة حالياً. وإذا استمر وضع سوق الطيران في الفترة القصيرة المقبلة على ما هو عليه اليوم، واستمر التراجع في الطلب على النفط، من القطاعات التي تعتمد على الطاقة بكثافة، فان سعر برميل النفط عالمياً سيعود وينخفض مرحلياً إلى ما بين 55 و62 دولاراً". وهذا ما سيؤدي، برأي بارودي، "إلى تخفيف الضغط في السوق المحلي من أحد أهم عنصرين يشكلان الأسعار، أي أسعار النفط عالمياً، وسعر صرف الدولار. ومن وجهة نظر بارودي فان "هذه الانخفاضات العالمية في حال حدوثها ستكون موقته. حيث من المنتظر ان تعاود "أسعار النفط ارتفاعها مع استعادة الاقتصادات تدريجياً لعافيتها

دولار لبنان يبقى المعيار

لكن في حال استمر انهيار الليرة مقابل الدولار، فان قيمة الـ10 في المئة التي على المستوردين تأمينها بالعملة الصعبة سترتفع. الأمر الذي سيؤثر سلباً على الأسعار، ويحرم المواطنين من تراجع أسعار النفط عالمياً. هذا طبعاً، من دون أي حديث عن رفع الدعم أو حتى ترشيده. في ما يتعلق بإرتفاع سعر الدولار في السوق السوداء وتأثيره على أسعار المحروقات، فإن دعم مصرف لبنان الذي لا يزال حتى اللحظة يؤمن دولار استيراد المحروقات بنسبة 90 في المئة سيكون قاصراً عن لجم الاسعار. إذ إن الإرتفاع الحتمي للأسعار عالمياً، وانهيار العملة الوطنية محلياً، واستمرار الغموض وعدم الوضوح في ما خص سياسة الدعم عوامل ثلاثة سترفع، بحسب بارودي، "سعر صرف الدولار مقابل الليرة، وتؤدي إلى مزيد من ارتفاع الاسعار في المشتقات النفطية ومختلف السلع والخدمات". ومن هنا لا يستبعد أن يصل سعر صفحة البنزين إلى 50 ألف ليرة أو أكثر، لأن عملية تسعير المحروقات تستند إلى عدة عوامل ومنها سعر النفط العالمي، وطمع

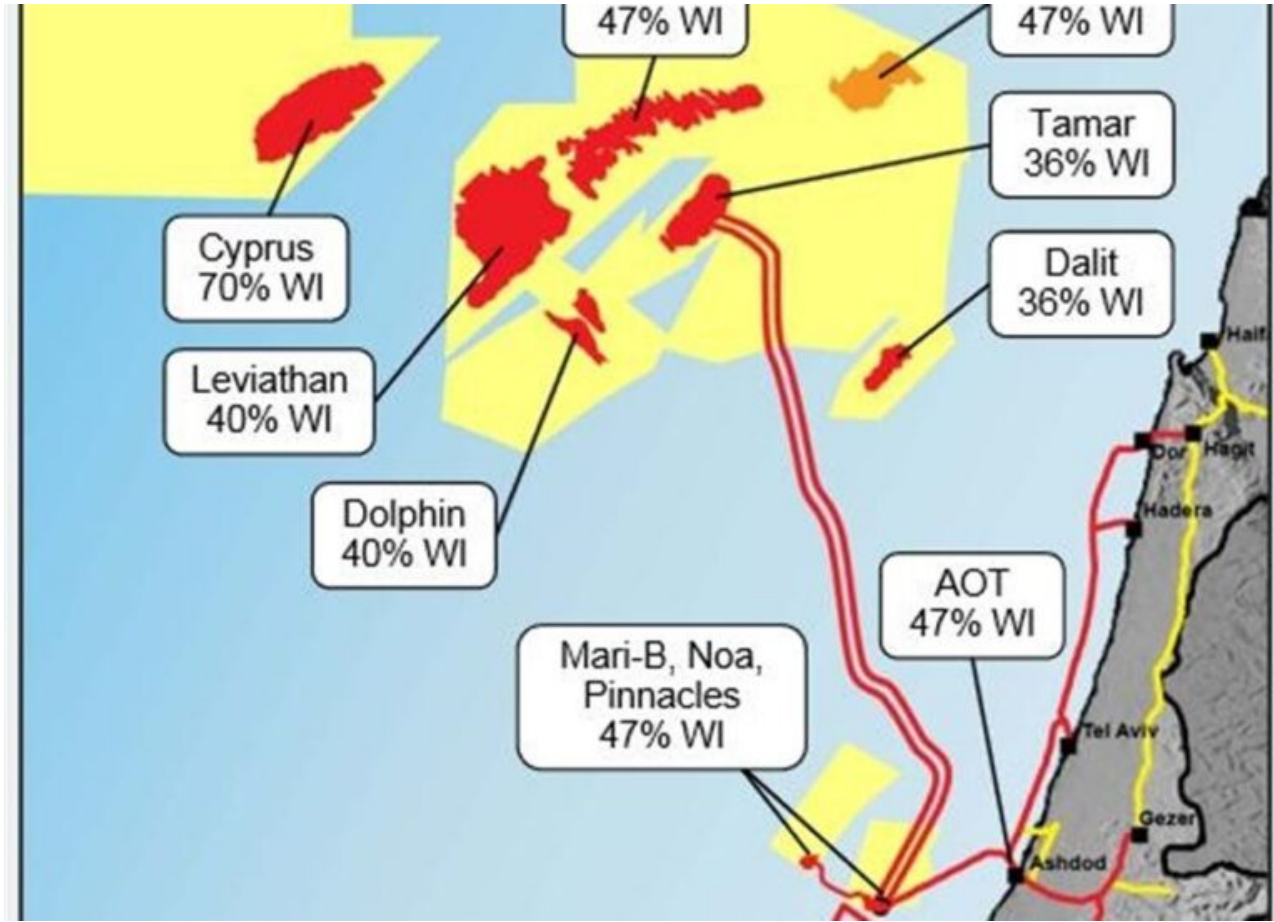
وإحتكار المستوردين، وشبهات الفساد في وزارة الطاقة، التي من الصعب حلها في المدى المنظور.

الفقر ثم الفقر

الهمّ النفطي يأتي في الوقت الذي تتفاقم فيه معاناة اللبنانيين يوماً بعد آخر. فالمصير المجهول، وترقب المزيد من الإنهيار والتدهور في القادم من الايام، "يعززهما غياب حكومة تكون بخدمة الشعب"، يقول بارودي. "والبدء بتنفيذ السياسات الإصلاحية المطلوبة، فالمواطنون يقومون بواجباتهم كاملة، سواء بدفع الضرائب والرسوم أو الالتزام بالقوانين. لكن مع الاسف فان الدولة لا تقوم بواجباتها تجاههم. فالموضوع لا يتوقف فقط عند البنزين والمياه والكهرباء،". "فهناك شعب بأكمله يفتقر إلى الحصول على أدنى حقوقه

في المحصلة فان لبنان الغارق في رمال الدولار المتحركة وفساد الطبقة السياسية لن يتأثر ايجاباً من تراجع أسعار النفط عالمياً في الفترة القادمة. حيث من المتوقع الا ينخفض سعر صفحة البنزين عن 30 ألف ليرة. وفي حال صدقت التوقعات بان يكون انخفاض سعر برميل النفط هو الهدوء الذي يسبق "عاصفة" الارتفاع بعد فتح الاسواق، فان سعر جميع المشتقات النفطية سيقفز في السوق الداخلية إلى معدلات قياسية. ذلك بالطبع من دون أن يكون هناك أي رفع أو حتى ترشيد للدعم، حيث إن أي تخفيض في الدعم مع ارتفاع السعر العالمي للنفط، سينتج عنه سعر، لن يكون بمتناول 95 في المئة من الشعب اللبناني.

بالمصور والوثائق... اعتداء إسرائيلي جديد على حقوقنا

في الوقت الذي لا تزال فيه مفاوضات الناقورة بشأن ترسيم الحدود البحرية بين لبنان وإسرائيل متوقفة، وفي الوقت الذي يتردد لبنان في اتخاذ قرار بتعديل حدود هذه المنطقة لصالحه، أقدمت إسرائيل على المزيد من الخطوات العملية التي تسمح لها بالإستيلاء على حقوق لبنان في ثروة النفط والغاز ولا سيما في المنطقة التي تدعي إسرائيل أن لها حقوقا فيها وهي تشكل امتدادا للبلوكات الجنوبية اللبنانية ولا سيما البلوكين ٨ و ٩.

technipFMC ففي رسالة مؤرخة في ٢٣ من الشهر الجاري أشارت شركة اليونانية بأعمال بناء energyan الفرنسية إلى أنها مكلفة من شركة المنصة البحرية في حقل كاريش الإسرائيلي الملاصق الحقول

اللبنانية، وهو حقل لو عدل لبنان حدود منطقته البحرية ولو استمرت المفاوضات فإن مساحة كبيرة منه ستكون من حق لبنان، وبالتالي فإن هو محاولة لتكريس energen ما أقدمت عليه إسرائيل من خلال شركة أمر واقع يصعب على لبنان تخطيها في مرحلة لاحقة من المفاوضات غير المباشرة إذا لم يسارع لتعديل مرسوم حدود المنطقة الاقتصادية البحرية الخالصة.

وفي هذا الإطار قال الخبير في شؤون النفط والطاقة رودي بارودي اليونانية للنفط التي تعمل في energen إنه “بعدما أعلنت شركة حقل كاريش الواقع على الحدود الجنوبية، أنها لزمّت أعمال بناء الاوفشور بلافورم ومد الانابيب ومضخات استخراج النفط في الحقل الفرنسية، نحذر من التماذي في خرق technipFMC المذكور الى شركة المعاهدات الدولية من قبل الشركة اليونانية ما يعد تعديا واضحا على المناطق الحدودية البحرية المتنازع عليها بين لبنان وإسرائيل.

وطالب بارودي الدولة اللبنانية بارسال كتاب انذار بهذا الخصوص الى الشركة المعنية للتوقف عن خرق الموائيق الدولية والتوقف عن القيام بأعمال داخل المناطق المتنازع عليها على ان يكون هذا الكتاب بمثابة ربط نزاع مع الشركة للتقدم بشكوى امام المحاكم الدولية المختصة لمنعها من العمل في المنطقة المذكورة وتغريمها في حال عدم توقف الاعمال المخالفة لابطس القواعد القانونية الدولية.

La présidence de Biden offre de « nouvelles opportunités » pour débloquer le gaz de la Méditerranée de l’Est

Athens Energy Dialogues

February
17 & 18
2021

Athènes, Grèce : Le monde post-Covid aura toujours besoin de gaz naturel de la Méditerranée de l'Est et le nouveau président de l'Amérique pourrait avoir les bonnes références pour surmonter les obstacles diplomatiques, c'est ce qu'un vétéran de la scène énergétique régionale a déclaré mercredi lors d'une conférence à Athènes.

Roudi BAROUDI, PDG d'Energy and Environment Holding, un cabinet de conseil indépendant basé au Qatar, a déclaré, le premier jour des Dialogues d'Athènes sur l'énergie, que Biden avait plusieurs qualités qui pourraient lui permettre de briser l'impasse.

Baroudi a déclaré dans les remarques transmises par un lien vidéo que « dans le passé, Biden a démontré une compréhension considérable des problèmes affectant la Méditerranée de l'Est ainsi qu'une perspective qui met en faveur des solutions

juridiques et diplomatiques ».

En outre, il a déclaré à un public comprenant des personnalités clés de l'énergie, des finances et du gouvernement que le nouveau président « a déjà exprimé sa détermination à réaffirmer certaines des prérogatives clés de Washington sur la scène internationale. Il s'agit notamment de son rôle stabilisateur traditionnel en Méditerranée, ainsi que sa défense du NATO, qui se trouve inclure à la fois la Grèce et la Turquie, après quatre ans où Donald Trump a sapé l'alliance à chaque occasion ».

Les récentes découvertes du pétrole et du gaz offshore ont ramené les tensions gréco-turques mijotant depuis longtemps au premier plan, Ankara devenant beaucoup plus affirmée quant à ses revendications maritimes, en particulier lorsque celles-ci se chevauchent avec celles de la Grèce et de Chypre.

BAROUDI, qui pendant des années a défendu la coopération dans le domaine de l'énergie comme un moyen d'apaiser les tensions entre plusieurs pays de la Méditerranée de l'est, a récemment écrit un livre sur la façon de régler les revendications concurrentes dans la région. Plus précisément, les « différends maritimes en Méditerranée de l'Est: la voie à suivre examine les outils et modèles définis dans la Convention des Nations Unies sur le Droit de la Mer (UNCLOS).

Il a déclaré à l'auditoire que l'UNCLOS « fournit tous les outils et bases procédurales pour la résolution pacifique » des revendications rivales.

BAROUDI ajouta : « La résurrection par Biden d'une politique étrangère américaine plus conventionnelle signifie de nouvelles opportunités pour la Grèce, la Turquie et d'autres pays de la région pour tracer un avenir plus coopératif et plus productif ». « Les prix dans cette tentative comprennent non seulement une réduction des tensions et une facilitation de milliards de dollars de ventes et d'économies d'énergie,

mais aussi un élément crucial de la transition de la région vers un avenir à plus faibles émissions de carbone ».

Avec plus de 40 ans d'expérience dans le secteur de l'énergie, BAROUDI a contribué à façonner les choix politiques et d'investissement pour les entreprises, les gouvernements, les investisseurs et les organisations supranationales comme l'ONU et l'Union européenne. Il a expliqué aux journalistes après son discours que cela a également un "rôle clé dans le maintien des tensions ».

**Ομιλία κ. Roudi Baroudi,
Athens Energy Forum 2021**

Athens Energy Dialogues

February
17 & 18
2021

Η προεδρία Μπάιντεν προσφέρει «νέες ευκαιρίες» να ξεκλειδώσει το φυσικό αέριο στην Ανατολική Μεσόγειο.

Αθήνα, Ελλάδα : «Ο κόσμος στην μετά Covid εποχή θα εξακολουθεί να χρειάζεται φυσικό αέριο από την Ανατολική Μεσόγειο και ο νέος πρόεδρος των ΗΠΑ ίσως να έχει τα κατάλληλα διαπιστευτήρια ώστε να προσπεράσει τα διπλωματικά εμπόδια» ένας βετεράνος της περιφερειακής ενεργειακής σκηνής δήλωσε σε συνέδριο στην Αθήνα την Τετάρτη.

Ο Ρούντι Μπαρούντι, Διευθύνων Σύμβουλος της Energy and Environment Holding, μια ανεξάρτητης συμβουλευτικής εταιρείας με έδρα το Κατάρ δήλωσε την πρώτη μέρα του συνεδρίου Athens Energy Dialogues, ότι ο Μπαϊντεν έχει πολλές ικανότητες που θα μπορούσαν να του επιτρέψουν να λύσει τον γόρδιο δεσμό.

«Ο Μπαϊντεν στο παρελθόν έχει επιδείξει αξιοπρόσεκτη κατανόηση

σε θέματα που αφορούν την Ανατολική Μεσόγειο , καθώς επίσης σε μια προοπτική που δίνει έμφαση σε νομικές και διπλωματικές λύσεις» τόνισε ο κ. Μπαρουντί στην διαδικτυακή τοποθέτησή του.

Επιπλέον, υπογράμμισε, σε ένα κοινό που αποτελούνταν από εκπροσώπους της κυβέρνησης, του ενεργειακού και του επιχειρηματικού τομέα, ο νέος πρόεδρος έχει ήδη διατυπώσει την αποφασιστικότητα να επαναβεβαιώσει ορισμένα από τα βασικά προνόμια της Ουάσιγκτον στη διεθνή σκηνή. Σε αυτά περιλαμβάνεται ο παραδοσιακός σταθεροποιητικός της ρόλος στη Μεσόγειο καθώς επίσης και η υπεράσπιση του NATO , μέλη του οποίου η Ελλάδα και η Τουρκία και ενώ τα τελευταία τέσσερα χρόνια η διακυβέρνηση του Ντόλαντ Τραμπ υπονόμωσε τη συμμαχία με κάθε ευκαιρία.

Πρόσφατες ανακαλύψεις off shore πετρελαίου και φυσικού αερίου έφεραν τις ανοιχτές επι δεκαετίες ελληνοτουρκικές εντάσεις πάλι στο προσκήνιο, με την Αγκυρα να γίνεται περισσότερο αποφασιστική στους ισχυρισμούς της επι των θαλασσιών ζωνών ιδιαίτερα σε αυτές που έχει αντιπαράθεση με την Ελλάδα και την Κύπρο.

Ο κ. Μπαρουντί ο οποίος επι χρόνια έχει πρωταγωνιστήσει στη συνεργασία επί των θεμάτων ενέργειας, , έγραψε πρόσφατα ένα βιβλίο για τους συμβιβασμούς που απαιτούνται μεταξύ των ανταγωνιστικών ισχυρισμών στην περιοχή ως ένας τρόπος να οδηγήσει στην αποκλιμάκωση της έντασης μεταξύ των χωρών της Ανατολικής Μεσογείου. Συγκεκριμένα στο βιβλίο του με τίτλο «Διαφορές επι των θαλάσσιων θεμάτων στην Ανατολική Μεσόγειο: Ο τρόπος να πάμε μπροστά» εξετάζει τα εργαλεία και οι ευκαιρίες που απορρέουν από τη Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας των Ηνωμένων Εθνών (UNCLOS)

Η σύμβαση, είπε στο ακροατήριο, παρέχει όλα τα εργαλεία και τις διαδικαστικές βάσεις για την ειρηνική επίλυση των αντιμαχόμενων ισχυρισμών.

Η ενεργοποίηση του Μπαιντεν σε μια πιο συμβατική εξωτερική

πολιτική των ΗΠΑ σημαίνει νέες ευκαιρίες για την Ελλάδα, την Τουρκία και άλλες χώρες της περιοχής να σχεδιάσουν ένα πιο συνεργάσιμο και παραγωγικό μέλλον, πρόσθεσε ο κ. Μπαρούντι.

Τα κέρδη σε αυτή την προσπάθεια περιλαμβάνουν όχι μόνο τη μείωση των εντάσεων και τη διευκόλυνση των πωλήσεων ενέργειας αξίας δισεκατομμυρίων δολαρίων αλλά θα αποτελέσει ένα σημαντικό παράγοντα στη μεταβίβαση της περιοχής σε ένα μέλλον με χαμηλότερες εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα.

Με περισσότερα από 40 χρόνια εμπειρίας στη βιομηχανία της ενέργειας, ο κ. Μπαρούντι έχει βοηθήσει στη διαμόρφωση πολιτικών και επενδυτικών επιλογών για εταιρείες, κυβερνήσεις, επενδυτές και διεθνείς οργανισμούς όπως ο ΟΗΕ και η Ευρωπαϊκή Ένωση. Η τελευταία, όπως εξήγησε στους δημοσιογράφους μετά την ομιλία του, παίζει ένα σημαντικό ρόλο στο να κρατά τις εντάσεις χαμηλά.

BIDEN PRESIDENCY OFFERS 'NEW OPPORTUNITIES' TO UNLOCK EAST MED GAS

**Athens
Energy
Dialogues**

**February
17 & 18
2021**

ATHENS, Greece: The post-COVID world will still need natural gas from the Eastern Mediterranean, and America's new president may have just the right credentials to overcome diplomatic obstacles, a veteran of the regional energy scene told a conference in Athens on Wednesday.

Roudi Baroudi, CEO of Energy and Environment Holding, an independent consultancy based in Qatar, told the first day of the Athens Energy Dialogues that Biden had several qualities

that might enable him to break up the logjam.

“Biden in the past has demonstrated considerable understanding of issues affecting the Eastern Med, as well as a perspective that emphasizes legal and diplomatic solutions,” Baroudi said in remarks delivered by video link. In addition, he told an audience including key energy, finance, and government figures, the new president “has already articulated a determination to reassert some of Washington’s key prerogatives on the international stage. These include its traditional stabilizing role in the Mediterranean, as well as its championing of NATO, which happens to include both Greece and Turkey, after four years of Donald Trump undermining the alliance at every opportunity.”

Recent discoveries of offshore oil and gas have brought long-simmering Greco-Turkish tensions back to the front burner, with Ankara becoming much more assertive about its maritime claims, especially where these overlap with those of Greece and Cyprus.

Baroudi, who for years has championed cooperation in energy as a way of defusing tensions among several East Med countries, has recently written a book about how to settle competing claims in the region. Specifically, ‘Maritime Disputes in the Eastern Mediterranean:

The Way Forward’ examines the tools and templates laid down in the United Nations Convention on the Law of the Sea (UNCLOS).

UNCLOS, he told the audience, “provides all the tools and procedural bases for the peaceful resolution” of rival claims. “Biden’s resurrection of a more conventional US foreign policy means new opportunities for Greece, Turkey, and other countries in the region

to chart out a more cooperative and more productive future,” Baroudi added. “The prizes in this endeavor include not just a reduction of tensions and the facilitation of billions of dollars worth of energy sales and savings, but also a crucial component of the region’s transition

to a lower-carbon future.”

With more than 40 years of experience in the energy industry, Baroudi has helped shape policy and investment choices for companies, governments, investors, and supranational organizations like the UN and the European Union. The latter, he explained to reporters after his talk, also has a “key part in keeping the tensions down”.

Senate shift paves way for straight-talking US climate reforms

LONDON: Democratic Senate seat wins in the state of Georgia have given US President-elect Joe Biden a “green light to move forward” on some key shifts in national climate policy, such as much greener pandemic stimulus spending, US policy analysts said.

With Democrats now in control of the Senate, “it’s a huge, huge difference”, Nigel Purvis, CEO of the Washington-based Climate Advisers policy group, told the Thomson Reuters Foundation.

“This almost doubles what he can do – he has a whole additional range of tools and levers at his disposal,” said Purvis, who has worked with three former US administrations on climate policy.

Biden has proposed a \$2-trillion, climate-smart economic stimulus plan, for instance, which he would not have been able to get through if the Georgia election had turned out differently. “Now he has a real chance,” Purvis added. Biden’s thin Senate majority means he is unlikely to be able to pass a single comprehensive climate change bill, which would require

the approval of 60 per cent of senators.

But many measures related to raising or spending money – including stimulus funding for things like electric vehicle infrastructure, or incentives for farmers to sequester more carbon – can win approval with a simple majority.

Biden should, for instance, now be able to back his plans to mainstream climate action into all government agencies with cash to make that possible, said Christina DeConcini, director of government affairs at the World Resources Institute (WRI).

“There are limits for sure, but it’s ... a green light to move forward,” she said. “I really think this is a new day for climate in the United States.”

Talking jobs

How shifts in climate policy are framed for a country politically divided on the issue will be crucial to Biden’s success in bringing change, the analysts said.

Gina McCarthy, former administrator of the Environmental Protection Agency under President Barack Obama and Biden’s nominee to become the first national climate adviser, for instance, speaks more about the need for a “cleaner, stronger, more resilient economy” than about climate change.

“We know clean energy supports millions of jobs in the United States and it can support millions more,” as well as saving money and improving people’s health, she told an online event in November.

To get people behind climate action, governments “need to give citizens and communities a better life today” – not just promises that future catastrophes will be avoided, she added.

Rachel Kyte, a former UN special representative on energy and dean of the Fletcher School for Law and Diplomacy at Tufts University in Massachusetts, said McCarthy and other Biden

cabinet picks excel at talking about the need for climate-friendly reforms “in language ordinary people can understand”.

“They will find a very main-street narrative for why these are common-sense policies” – and that could galvanize broader bipartisan support, she predicted.

Alden Meyer, a strategic adviser with independent climate change think-tank E3G, noted that during the last fiscal crisis in 2009, the Obama-Biden administration crafted a stimulus package that included \$90 billion for clean energy technology.

Biden’s pick for energy secretary, former Michigan governor Jennifer Granholm, in that crisis helped negotiate a rescue of the US auto industry that included an agreement by Detroit to adopt much more aggressive fuel economy standards.

Such “green strings” on stimulus cash will be needed to help drive effective climate action in the United States and globally, climate analysts say.

“This is not new territory for Biden,” Meyer said. “He knows this game very well. He gets this, he feels this in his bones.”

Pressure from the left

Another challenge for Biden, the analysts said, will be keeping onboard factions of the Democratic Party – such as the youth-led Sunset Movement – that are demanding swift, immediate and aggressive action on climate threats.

The Sunrise Movement has already told Democratic Senate leaders it expects “an enormous green spending bill on day one”, Kyte said – and that desire for rapid change may be at odds with efforts to sell climate action to a broader US audience.

Yet, despite paralysing political polarisation on many

climate-related issues, a few hints of possible bipartisan compromise have emerged in recent months, the analysts said.

Stimulus and relief packages passed in December included policies that could help set the stage for decarbonisation of the US economy, such as tax incentives for clean energy and carbon capture technologies.

Congress also agreed, with bipartisan support, to phase out hydrofluorocarbons (HFCs), powerful climate pollutants used in air-conditioning and refrigeration equipment.

As well, a Democrat-controlled US Congress is likely to work more closely with the cities, states and other bodies that have driven US climate action during global-warming skeptic President Donald Trump's administration, said WRI's DeConcini.

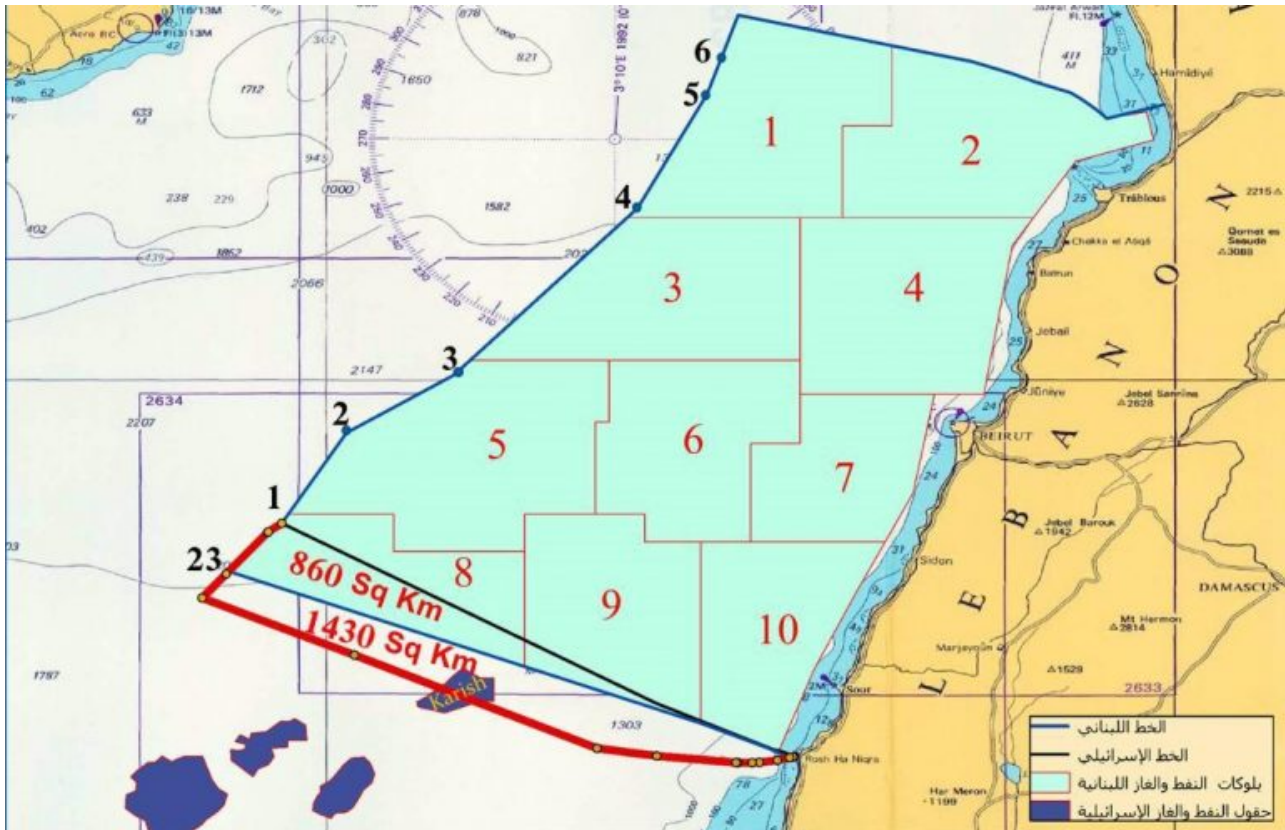
US businesses – a growing number of which have adopted net-zero emissions goals, or are having to adhere to tougher climate policies in other countries where they work – also increasingly want consistent, clear climate policy, she said.

"At some point, the desire to just stay the course – because they see the future on the wall and because it's good for their bottom line – will become so strong it will provide the political momentum for the U.S. to move toward a decarbonized economy," she predicted.

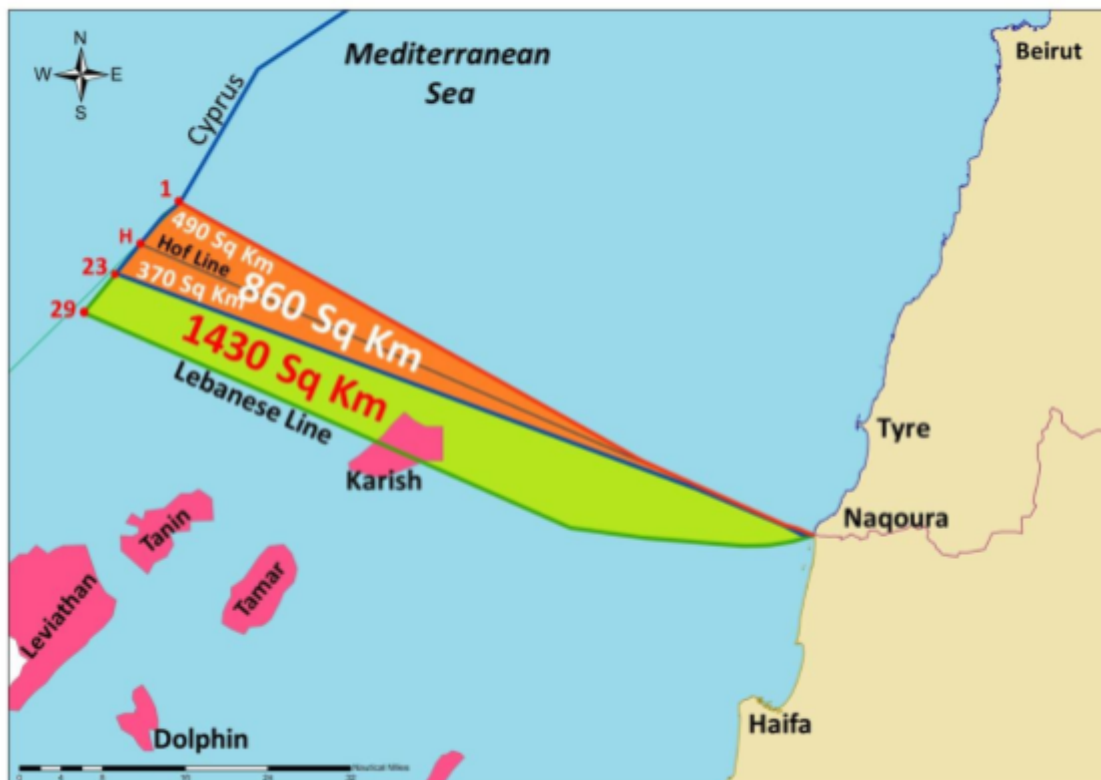
Published in Dawn, January 10th, 2021

الجيش اللبناني إمّلا مفوضاً

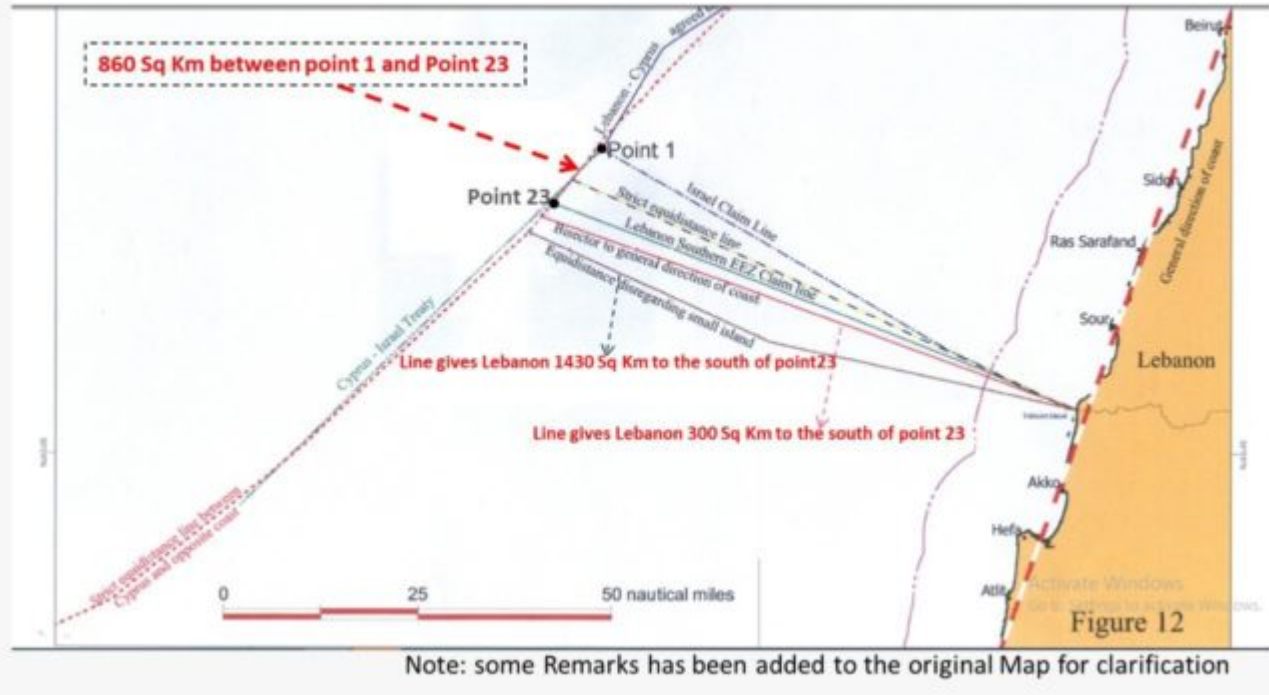
بالترسيم.. أو فليسحبوا تفويضهم

الخطوط البحرية التي يتم التفاوض حولها

UKHO Map presented by John Brown to Lebanese Government in 2011

إستبشر اللبنانيون خيرًا بإطلاق المفاوضات الحدودية البحرية غير المباشرة مع العدو الإسرائيلي بوساطة أميركية وبرعاية الأمم المتحدة، كون المهمة سُلِّمَت لجيشهم الوطني الذي يثقون به ويعتبرونه المؤسسة الأكثر قدرة على استعادة الحقوق الوطنية التي قد تساهم في انتشار لبنان من أزمته المالية الخانقة

خاص الوفد اللبناني الجولات الأربع بكفاءة عالية برغم النيران الصديقة التي تعرّض لها قبل انطلاق مهمته وبرغم تجريده من السلاح القانوني الأهم وهو تعديل المرسوم رقم 6433 تاريخ 1/10/2011 الذي يحدّد النقطة (23) كنقطة حدود ثلاثية في حين أن الوفد اللبناني انطلق من خط يعتمد النقطة (29) أي بزيادة 1430 كلم² عن الخط اللبناني المعلن بموجب المرسوم المذكور وبزيادة 2290 كلم² عن الخط المعلن من قبل العدو الإسرائيلي.

فوجيء وفد العدو الإسرائيلي بصلابة الوفد اللبناني ودفاعه المحكم المستند كلاً إلى القانون الدولي، ولما لم يجد نفسه قادراً على مواجهته بالقانون شنّ حملة إعلامية شعواء بقصد تشويه صورة لبنان وتقليب المجتمع الدولي عليه وبصورة خاصة الوسيط الأميركي.

لم تُعقد الجولة الخامسة التي كانت مقرّرة بتاريخ 2/12/2020 واستعيض عنها بجولة قام بها الوسيط الأميركي على بعض القيادات

اللبنانية عرض خلالها العودة إلى التفاوض حول مساحة 860 كلم² لكن الجانب اللبناني أكدّ رغبته بمتابعة المفاوضات على أساس القانون الدولي دون حصرها بمساحة معيّنة.

في ظل عدم تحديد موعد جديد للجولة الخامسة، اعتُبرت المفاوضات بحكم المعلّقة، فاستفاد العدو الإسرائيلي من ذلك لإعادة تنظيم صفوفه من خلال تحصين فريقه المفاوض بعد أن فهم جيّدًا موقف الوفد اللبناني، وأيضًا من خلال متابعة التحريض الدولي على لبنان.

نجح العدو الإسرائيلي في ذلك فأقدم السيد فريدريك هوف بنشر مقال له بتاريخ 4/12/2020 على موقع " نيوزلاين " شرح فيه بالتفصيل كيف وضع خطه في العام 2012 برضى الجانبين اللبناني والإسرائيلي وذكر إسميًا اللبنانيين الذين عملوا معه في تلك الفترة. طبعًا لم يكن هذا المقال بهذا التوقيت من باب الصدفة بل هدف منه تذكير اللبنانيين بأنهم سبق ووافقوا على المقترح الأميركي، وبالتالي دعم المزاعم الإسرائيلية القائلة بأن اللبنانيين غير ثابتين على رأي.

بعد فريدريك هوف، دخل وزير الخارجية الأميركي مايك بومبيو على الخط بتاريخ 22/12/2020 فدعا الجانبين للعودة إلى التفاوض على أساس الإدعاءات السابقة التي أودعوها الأمم المتحدة، أي بمعنى آخر العودة إلى التفاوض ضمن مساحة 860 كلم².

وجدت قيادة الجيش أن العدو الإسرائيلي يعتمد المماطلة والمراوغة فاقترحت تعديل المرسوم 6433 لتصبح النقطة الثلاثية هي النقطة (29) بدلًا من النقطة (23) وإيداع المرسوم الأمم المتحدة قبل بدء العدو الإسرائيلي استخراج النفط والغاز من حقل كاريش حيث من المتوقع بدء الإستخراج منه اعتبارًا من شهر حزيران/ يونيو المقبل، وبالتالي إجباره للعودة إلى طاولة المفاوضات تحت ضغط عاملي الوقت والالتزامات المادية نظرًا لارتباطه ببرنامج زمني مع شركتي شفرون ونوبل انيرجي، الأمر الذي قد يجبره على التنازل ويساعد الوفد اللبناني لتحقيق أقصى الممكن من الحقوق اللبنانية.

انتظرنا الردّ من العدو الإسرائيلي لكن للأسف برزت هجمة سياسية – إعلامية لبنانية، في سياق حملة بدأت بتاريخ 8/1/2020، يبدو أن مطلقها أخطأوا الهدف فبدل التصويب على العدو الإسرائيلي وجّهوا نيرانهم باتجاه الجيش اللبناني فشكّوا علنًا بالخط اللبناني الجديد واعتبروه خطأ إيرانيًا واتهموا الجيش اللبناني باختلاقه لخلق مزارع شيعا بحرية ولدفع العدو الإسرائيلي لإيصال خطه إلى

قبالة صيدا .

ذنب قيادة الجيش أنها تحلّت بالجرأة فانطلقت من الخط الجديد (النقطة 29) لقناعتها بقانونية هذا الخط برغم معرفتها المسبقة بأن المهمة ستكون أصعب بسبب الأخطاء السابقة التي ارتكبتها عن قصد أو غير قصد بعض الذين تعاقبوا على هذا الملف منذ العام 2006.

فالخط الذي انطلق منه الوفد اللبناني ليس جديداً بل هو نتيجة آراء ودراسات لبنانية وأجنبية وضعت بتصرف السلطات اللبنانية منذ العام 2011 ولكنها لم تأخذ بها لأسبابٍ ما تزال مجهولة حتى الآن ومطلوب من هذه السلطات شرحها للرأي العام اللبناني. أذكر من هذه الآراء والدراسات على سبيل المثال لا الحصر:

- مداخلات خلال جلسات لجنة الأشغال النيابية أثناء التحضير لإعداد القانون رقم 163 والمرسوم رقم 6433 قدّمها كل من وزير التربية الحالي القاضي طارق المجذوب (ممثل مجلس شوري الدولة حينها)، السفير جوني ابراهيم (ممثل وزارة الخارجية والمغتربين)، بالإضافة إلى محاضرة قدّمها الدكتور نبيل خليفة وجميعها تنادي بحق لبنان جنوب النقطة (23).
- دراسة قدمها مكتب الهيدروغرافيا البريطاني UKHO بتاريخ 17/8/2011 قبل يوم من إصدار القانون رقم 163 وقبل أسبوع من نشره في الجريدة الرسمية وقبل شهرين ونصف من إصدار المرسوم رقم 6433 يقترح فيها خيارين جنوب النقطة 23. (هل تم إخفاؤها عن النواب أم أنهم علموا بها وأهملوها؟).
- بحث أركان أعده العقيد الركن مازن بصبوص في العام 2013 عن الحدود البحرية بيّن فيه حق لبنان بمساحة 1430 كلم² جنوب النقطة (23).
- محاضرة ألقاها السيد نجيب مسيحي خلال مؤتمر أقامه مجلس النواب بتاريخ 18 و19/7/2019 أكد فيها على حق لبنان بمساحات إضافية جنوب النقطة 23.

كذلك فإن محاولات قيادة الجيش لتصحيح الخطأ ليست جديدة، فقد أرسلت مجموعة كتب إلى رئاسة الحكومة اللبنانية تقترح عليها تشكيل هيئة وطنية تعنى بموضوع الحدود البحرية وتلفت نظرها إلى وجود طرق أخرى تعتمد الحل المنصف وتعطي لبنان الحق بمساحات إضافية جنوب النقطة (23) دون الحصول على جواب سلباً كان أم إيجاباً. أكتفي بذكر ستة من هذه الكتب:

- كتاب رقم 1993 / غ ع / و تاريخ 18-6-2013: على أثر متابعة مؤتمر في لندن حول الحدود البحرية. تم اقتراح إنشاء هيئة وطنية لاجراء دراسات واعتماد الحل المنصف بالاستفادة من الطرق التي اعتُمدت في دول أخرى (كان جواب الحكومة أن هذا الأمر خارج صلاحياتها كونها حكومة تصريف أعمال).
- كتاب رقم 3488/غ ع / و تاريخ 3-9-2014: تأكيد على الكتاب السابق (كان جواب الحكومة أن لا ضرورة لإنشاء هيئة وطنية).
- كتاب رقم 1801/ غ ع / و تاريخ 12-4-2019: شرح أنه يمكن للبنان تعيين حدوده وفقاً للقوانين والأعراف الدولية بشكل يعطيه الحق بمساحات إضافية جنوب الخط المعلن بموجب المرسوم 6433 بحيث يقع جزء من حقل كاريش ضمن المياه اللبنانية. وطلب إثارة الموضوع في المحافل الدولية لمنع إسرائيل من متابعة العمل في حقل كاريش (بدأت إسرائيل الحفر في حقل كاريش بتاريخ 27 شباط/ فبراير 2020).
- كتاب رقم 10884/غ ع/ و تاريخ 7/11/2019: اقتراح تشكيل لجنة وطنية للبدء بالتحضير للمفاوضات المستقبلية خاصة أن الوقت أصبح داهماً أمامنا في ظل قيام العدو الإسرائيلي بتطوير حقل كاريش.
- كتاب رقم 5918/ غ ع / و تاريخ 27/12/2019: تم فيه التأكيد على حق لبنان بمساحة 1430 كلم² إضافية وأرفق الكتاب بملف كامل أعدته مصلحة الهيدروغرافيا في الجيش اللبناني.
- كتاب رقم 780 / غ ع / و تاريخ 9-3-2020: تأكيد على الكتاب رقم 5918 واقتراح التواصل مع المكتب البريطاني للحصول على المشورة نظراً لتوافر معطيات جديدة لمصلحة الهيدروغرافيا في الجيش اللبناني.

إن مهمة التفاوض هي مهمة وطنية بامتياز، والمحافظة على حقوقنا واجب وطني كونها ترتبط بمستقبل أولادنا وأحفادنا والتفريط بها خيانة وطنية. فأين المصلحة الوطنية باطلاق النار على الوفد اللبناني المفاوض وفي توقيت جاء استتباءً لمواقف فريدريك هوف ومايك بومبيو؟ هل تعلمون أنكم بهجماتكم هذه تفتحون ثغرات في الجسم الدفاعي اللبناني قد يستغلها العدو الإسرائيلي للتسلل منها وتطويق الفريق اللبناني؟

تذكروا أنكم لاعبون ولستم متفرجين. البارحة رأيناكم تتصارعون على الصلاحيات فما بالكم اليوم تتراجعون أثناء تحمل المسؤولية؟ المطلوب منكم التحلي بالروح الوطنية العالية واتخاذ القرارات

الجريئة؟ إذا كنتم غير مقتنعين بخط الجيش اللبناني قولوا ذلك صراحة، إتخذوا القرار الذي تريدونه، وزوّدوا الفريق المفاوض بقراراتكم.

أما إذا كنتم مقتنعين، فعليكم تحصين موقف الوفد المفاوض بتعديل المرسوم 6433. لا يمكنكم أن تطلبوا منه التفاوض على النقطة 29 والرسوم رقم 6433 يحدّد النقطة 23. عدّلوا هذا المرسوم فوراً قبل أن يبدأ العدو الإسرائيلي بالاستخراج من حقل كاريش.

المطلوب تجذّب التجاذبات السياسية والمطلوب محاذرة الوقوع في الأزمة لا المساهمة في بلوغها أو الإنزلاق إليها.. التخاذل في هذا الموضوع جريمة بحق الوطن، بادروا بالتاريخ لن يرحم المتخاذلين، وإلا فلتبادر السلطة السياسية إلى سحب تفويضها للقيادة العسكرية.

How Brexit talks overcame suspicion, resentment and fish

It was always likely to come down to fish, and even the final hours were occupied by cod and mackerel.

After nine months of bartering, British Prime Minister Boris Johnson could declare that his trade deal with the European Union was done, while the bloc got to keep close ties with one of the world's biggest economies.

Yet, while the outline was agreed around Wednesday lunchtime, it took a night to go through the legal text. Then, with the choreography already in place, last-minute haggling over fish stocks in the draft meant that an announcement didn't come until the afternoon of Christmas Eve. The situation became more frantic because of disagreements over how the figures had been calculated.

For about 200 officials agonizing over the minutiae, it was time to finally emerge from the darkness. They spent more than 2,000 hours shut in rooms with little or no natural light as negotiators confronted each other in London and Brussels while Brexit was overshadowed by the human and economic cost of the

coronavirus pandemic.

Some learned to respect their opposite numbers, others grew to resent them. At times, mutual suspicion and paranoia over listening devices made Brexit look like a chapter from the Cold War, all heightened by COVID-19 restrictions. Intimate chats in cafes were out; liaisons in parks were in. One British diplomat called it “Brexit noir.”

France’s blocking of the U.K.’s biggest port before Christmas was ostensibly to prevent a new strain of the coronavirus spreading to the continent. Yet there was also the sense in Paris that the chaos that halted thousands of trucks would demonstrate to the U.K. what was at stake. Officials said the two-day stoppage had focused the minds on what the EU’s chief negotiator, Michel Barnier, termed the “final push.”

For the negotiating teams, it was just another twist after spending the greater part of 2020 poring over air cargo, fingerprint data and – critically – 100 different fish species. One official described the process as like “pulling out eyelashes, one by one.”

They lived out of suitcases, working through two waves of infections that forced many into isolation. On occasions, tears were shed when they thought they were about to fail, even as recently as the morning of the deal. In the end, many were airlifted out of Brussels on a Royal Air Force plane to get home for Christmas.

This account of how the talks unfolded is based on conversations with officials with intimate knowledge of what went on. All of them asked not to be identified.

While the outcome brought celebration and relief as the final deal took shape, it had looked very different on Dec. 10. In a third-floor conference room in the British government’s building in Brussels, British lead negotiator David Frost told his team a deal looked almost impossible. Johnson was warning

his country that failure looked likely.

The evening before, on Dec. 9, a dinner meeting on the 13th floor of the European Commission's Berlaymont headquarters in Brussels between Johnson and Commission President Ursula von der Leyen hadn't gone to plan. After she warned him publicly to "keep distance" when they took their face masks off, they found themselves wrangling over the same points that had bogged down the negotiations since the start.

At one point, von der Leyen's aides showed Johnson a PowerPoint slide that the EU had published in February. It showed how close the U.K. is to Europe geographically and how much the two sides trade with each other, to explain why the EU insisted on fair competition rules in any deal.

But the U.K. had already dismissed the chart at the start of the year. To the people close to the negotiations, it felt like they were back at square one.

"We were numb," said one U.K. official after Frost briefed them the following morning. Another fought back tears. "We just wanted to know when we could go home and see our families," the official said.

As it looked like their efforts had come to nothing, the British negotiating team distracted themselves by challenging each other to come up with the best haiku. But the dinner at least had shown more clearly where the differences lay – helped in some small part by the menu of scallops and turbot – and Johnson and von der Leyen were now in charge.

Compromises were found on one of the longstanding sticking points: the level playing field for fair competition, or rules to ensure neither side held a post-Brexit advantage for companies. The U.K. knew a deal was attainable if it backed down on some of its objections to the EU being able to impose tariffs if Britain does not follow the bloc's toughening of labor, social and environmental standards.

But the U.K. wanted something in return. The final days came down mainly to the fishing rights in British waters. Johnson and von der Leyen held further phone calls and, although officials said they still seemed to be talking across each other, on the ground the sides started to converge.

On Dec. 19, the prime minister was preparing to announce to the nation that he was taking drastic action to lock down London and ban Christmas gatherings because of a new highly virulent coronavirus strain. He also signaled to Frost that the time had come to do a deal.

As talks focused in on the issue of fishing rights, British negotiators were taken aback that the EU wasn't budging as much as they thought it would, and by the following night things looked bleak again.

In an attempt to get the deal over the line, Johnson and von der Leyen held two tense phone calls Monday. The Commission president said the EU, particularly France, wouldn't accept anything more than a 25% reduction in the amount of fish it could catch in British waters – and that this was the final offer.

Johnson had been pushing for 80%, though had just proposed 30%, a figure that might already be difficult to sell to his party in Parliament. Both sides were now feeling nervous about the prospects of a deal before Christmas, and when Johnson and von der Leyen spoke on Tuesday afternoon, they were still sticking to their guns.

That all changed on Tuesday night. After frantic phone calls between Brussels, Paris and Berlin, the EU came through with a new offer: Von der Leyen's Brexit adviser, Stephanie Riso, called Frost and told him the bloc would drop its longstanding demand that it should be able to impose far-reaching tariffs on the U.K. should it restrict fish access in the future, a power known as cross-retaliation.

That was the final piece of the jigsaw. The U.K.'s top team sent urgent messages to their colleagues, some of whom were already back at their Brussels hotel packing their suitcases to go home for Christmas. They got down to work on fishing rights immediately and worked late Tuesday night.

By Wednesday, when Johnson and von der Leyen spoke again – four times that day – the outline of a deal was there. In return for the dropping of cross-retaliation, Johnson accepted a reduction of 25% on fishing, with a five-and-a-half-year transition period. That means that he can say that in June 2026, on the 10th anniversary of the EU referendum, the U.K. will have full control of its waters.

“This moment marks the end of a long voyage,” von der Leyen told a news conference in Brussels on Thursday. “At the end of such voyages, I normally feel joy. But today I feel satisfaction and relief. It’s time to leave Brexit behind.”

The most recent leg of that journey started in March, but made little progress until after the summer. The coronavirus pandemic derailed arrangements almost immediately.

Shortly after the first negotiating round, several members of the two teams, including Frost and Barnier, were laid low either because they tested positive or were displaying symptoms. They continued talks over videoconference, though couldn’t meet in person again until the end of June.

That meant negotiators couldn’t strike up a rapport. “There were no handshakes, no gentle pats on the back, no opportunity to chat things over informally over a drink,” said one EU official. “That’s how deals are normally done.”

Intimacy came in the form of web cameras into people’s homes. One EU negotiator worked from a blood-red room with a bird cage, while a British official spoke from his shed in the English Midlands. Another from the U.K. sat in her kitchen between a bouquet of lilies and a set of knives. “It was

perfect for her,” one person involved in the talks joked.

There were technical problems with video technology, and both sides were worried about the security of discussing sensitive issues online. Officials found it difficult to work jointly on documents.

When they did resume face-to-face contact, the British side tried to win Barnier over. Over the summer, Frost wooed the Frenchman during private dinners at Carlton Gardens, an elegant 19th century London townhouse carefully chosen because of the emotions it might stir. The building served as the headquarters of the “Free France” government in exile during World War II led by Charles de Gaulle, Barnier’s political hero – though also the French leader who vetoed Britain’s membership of the EU’s precursor.

Months went by in almost constant deadlock, though. Barnier told Frost that before going into a submarine you need to make sure the doors are firmly shut, in response to Frost’s requests to intensify negotiations. As one negotiator put it: “There’s only so many times you can tell each other exactly the same thing about fish without going slightly crazy.”

The coronavirus weighed on the talks almost from the start. The revised train timetable under the English Channel meant there was only one shuttle to Brussels in the morning and one to London at night. Lockdowns closed bars and restaurants, and officials were forced to eat tepid dinners dropped off in paper bags alone in their hotel rooms for days on end.

In November, Barnier worked at home by candlelight after a power cut affected part of Brussels while he was in quarantine after one of his team tested positive for COVID-19.

Indeed, darkness became a theme of the talks. In London, they took place in an underground conference center belonging to the U.K. government’s business department dubbed “The Cave.” In Brussels, meetings in the drab 1970s-style Borschette

center took place from early morning to late at night. Starved of fresh air and exercise, negotiators started sharing vitamin D pills.

And with darkness came the sense of noir. During the first set of Brexit negotiations in 2018, the EU's trade supremo, Sabine Weyand, told attaches of her concern they were being bugged by the British secret service, something the U.K. flatly denied. Two years on, that paranoia persisted, an EU diplomat said. Johnson and his aides were asked to surrender their phones when they met von der Leyen for dinner.

Brussels officials in normal times might have allowed trusted journalists into their offices to view documents too sensitive to email. Now, they hid print-outs in the pages of the Le Soir newspaper as they sipped takeaway coffees on street corners.

While nervousness extended to both sides, key decision-making was taking place elsewhere anyway. Johnson exchanged text messages with French President Emmanuel Macron. Frost was in regular contact with Uwe Corsepius, German Chancellor Angela Merkel's top adviser.

For all the hours together, the two sides spent most of the time talking past each other. Even when Johnson and von der Leyen spoke again on the phone, officials said it sounded like they were talking from completely different positions.

The reasons for Brexit were something many on the EU side struggled to understand. While "sovereignty" became the U.K.'s mantra throughout the nine months, it was a running joke among the EU negotiators. Whenever Frost tweeted the word, they expected little to be achieved for the next few days.

In her speech Thursday, von der Leyen pointedly remarked that everyone should ask themselves what sovereignty actually means in the 21st century.

At various times, the talks were very close to collapse, not

least when the British government threatened to break international law by unpicking part of the withdrawal agreement on leaving the EU. But the EU saw the move as just provocation. It was clear that, despite everything, both sides desperately wanted a deal.

Indeed, they always returned to the table. As it became closer to Christmas, and the end of the U.K.'s post-Brexit transition period, tensions increased. British officials said they observed cross words between Barnier and senior members of the EU team. Witnesses reported hearing shouting from the U.K. team's base in London.

Asked how they planned to celebrate the deal, one member of the British group already knew: "I'm going to sleep."